

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῶνται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργκ καὶ «Ἐστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὐρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜῆ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

11 Ὁδὸς Μουσῶν 11

Ἀπέναντι Νέας Ἐφημερίδος

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστολῆς δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορώσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Koechlin Schwartz (μετ' εἰκόνας). — Καθημερινὰ ἐντυπώσεις. — Φθινόπωρον. — Ὀλιγοστεύομεν. — Οἱ θεοὶ τῶν θαυμάτων. — Ἡ Μουντζούρα (ὑπὸ δος Ἀλεξάνδρας Παπαδοπούλου). — Τὸ Ἐκκλησιδᾶκι (ὑπὸ δος Ἑλένης Ἀνδριοπούλου). Περιποιήσεις ἀσθενῶν παιδιῶν. — Ἀλληλογραφία. — Βιβλία. — Συμβουλή. — Συνταγαί. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς.

Τὸ σωματεῖον τοῦτο παρέχει καὶ γενναῖα βοηθήματα εἰς τὰς χήρας τῶν κατωτέρων ἀξιωματικῶν καὶ ἐν γένει τῶν ἀνδρῶν τοῦ στρατοῦ, οἱ ὅποιοι φονεύονται εἰς τὸν πόλεμον.

Πλὴν τῶν φορητῶν νοσοκομείων τὸ σωματεῖον τοῦτο ἰδρύει νοσοκομεῖα εἰς τὰς πόλεις ἢ τὰ χωρία, τὰ πλησιέστερα πρὸς τὰ γαλλικὰ σύνορα. Εἶναι ἀνεγνωρισμένον παρὰ τοῦ ὑπουργείου τῶν στρατιωτικῶν, ἀποτελεῖ δὲ κλάδον τῆς ὑγειονομικῆς ὑπηρεσίας τοῦ στρατοῦ.

Ἐν ὄρα πολέμου, μόνον τὸ σωματεῖον τοῦτο εἶναι διεθνές, συμπεριληφθὲν εἰς τὴν Σύμβασιν τῆς Γενεύης, καθ' ἣν τὰ ὑπὸ τὸν τίτλον Ἐρυθρὸς Σταυρὸς διάφορα σωματεῖα θεωροῦνται διεθνή. Ἀνεξαρτήτως τότε ἐθνικότητος πᾶς πληγωμένος εἶναι διὰ τὰς γυναῖκας τῆς Γαλλίας ἀδελφός, εἰς τὸν ὅποιον παρέχεται μετ' ἰσῆς ἀγάπης πᾶσα ἀνακούφισις, πᾶσα βοήθεια.

Ἡ κ. Koechlin Schwartz λαμβάνει ἐνεργὸν μέρος ἐν Γαλλίᾳ διὰ πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν πρόοδον καὶ βελτίωσιν τῆς τύχης τῆς γυναικός. Ὑπῆρξεν ἐπίτιμος Πρόεδρος τοῦ κατὰ τὸ 1888 συγκλη-

KOECHLIN SCHWARTZ

KOECHLIN SCHWARTZ

ΙΠΠΟΤΙΣ ΤΗΣ ΛΕΓΕΩΝΟΣ ΤΗΣ ΤΙΜΗΣ

Ἐὰν ἡ Γαλλία ἔχῃ ἀνάγκην διατηρήσεως τῶν στρατιωτικῶν τῆς δυνάμεως, ἐὰν εἰς τὸν σῶζοντα τὴν ζωὴν ἑνὸς στρατιώτου τῆς ὀφείλῃ εὐγνωμοσύνην, τί δὲν ὀφείλει λοιπὸν εἰς τὴν γυναῖκα, ἡ ὁποία εἶχε πρώτη τὴν ἰδέαν τῆς ἰδρύσεως σωματείου πρὸς περίθαλψιν καὶ σωτηρίαν τῶν ἐν τοῖς πολέμοις τραυματιῶν;

Εἶναι τὸ σωματεῖον οὗ ἰδρυτριά καὶ πρόεδρος εἶναι ἡ κ. Koechlin Schwartz ἡ Ἐρυθρὸς τῆς Γαλλίας Σταυρὸς. Ἀποτελεῖται τὸ σωματεῖον τοῦτο ὑπὸ ἐθελοντῶν γυναικῶν, αἵτινες ἐν ὄρα πολέμου εἶναι ὑποχρεωμέναι νὰ προσφέρουν τὰς ὑπηρε-

σίας των εἰς τὸν στρατὸν, παρακολουθοῦσαι αὐτὸν ὡς νοσοκόμοι. Φορητὰ νοσοκομεῖα, φάρμακα, κλῖναι καὶ πᾶν ὅ,τι ἀπαιτεῖται πρὸς περίθαλψιν πληγωμένων, τὸ σωματεῖον τοῦτο προμηθεύεται ἐκ τῆς ἰδίας του ταμείου, τὸ ὅποιον θεωρεῖται ἐν ἑκ τῶν πλουσιωτέρων τῶν φιλανθρωπικῶν ἐν γένει σωματείων τῆς Γαλλίας.

θέντος Διεθνοῦς Συνεδρίου τῶν Γυναικῶν.

Αἱ ἐκδουλεύσεις τῆς κ. Koechlin Schwartz πρὸς τὸν γαλλικὸν Στρατὸν ἀντημεῖφθησαν διὰ τῆς πρὸς αὐτὴν ἀπονομῆς τοῦ παρασήμου τῶν ἰπποτῶν τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς.

Ὅλαι αἱ γυναῖκες τῆς Γαλλίας ἐπεκρότησαν εἰς τὴν ἀπονομὴν τῆς ἀνωτάτης ταύτης τιμῆς, πρὸς τὴν κ. Schwartz καὶ

συνεχάρησαν την γαλλικήν Κυβέρνησιν διότι ἀντήκειψε τὴν αὐταπάρνησιν τῆς γυναικός, ἥς ἡ ζωὴ ἀφιερῶθη ὀλόκληρος εἰς παρηγορίαν καὶ περιθάλψιν ἐκείνων, οἵτινες διὰ τοῦ αἵματός των πληρώνουν τὴν ὑπεράσπισιν τῆς πατρίδος των.

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Καλή μου γίλη,

Τί ζέστη! Δὲν θὰ πιστεύσης ἴσως ὅτι τὸ θέρος ἐπανῆλθεν εἰς Ἀθήνας μὲ ὅλην τὴν ἔντασιν τοῦ καύσωνος τῶν ἡμερῶν τοῦ Αὐγούστου. Ὁ ἥλιος δὲν εἶναι τόσον ἀποτυφλωτικός ὡς τότε, ἀλλ' ἡ ἀτμοσφαιρὰ εἶναι ἀσφυκτική, ὁ οὐρανὸς σκεπασμένος ἀπὸ φαίδιλευκα νέφη, ὁ οὐρανὸς θολὸς ὡσεὶ κυοτροφῶν καταγίδας καὶ κεραυνούς.

Τὸ φθινόπωρον εἰς τὰς Ἀθήνας εἶναι ἡ ὀρθιοτέρα τοῦ ἔτους ἐποχὴ, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὕρον νὰ μὴ ἔχωμεν τόσην ζέστην. Ἡ φύσις ὡς φιλάρεσκος γυνὴ καταβάλλει ὅλας τὰς προσπάθειάς της, ὅπως, πρὶν ἢ ὁ χειμὼν ρυτιδώσῃ τὰ κάλλη της καὶ λευκάνῃ τὴν κόμην της, ἀναδειχθῇ ἐν ὅλῃ τῇ ὀρίμῳ ἀκμῇ καὶ λαμπρότητι της. Ἐπειτα ἡ βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἐπερχομένη ἐξάντλησις της, τὸ ἀσθενικὸν ἐκεῖνο χρωματισμὰ τῶν δένδρων μὲ φύλλα ὡχρορρόδινα, ἔτοιμα νὰ καταρῦσουν μὲ τὴν πνοὴν τοῦ ἀέρος, ἡ ὁποία ἄλλοτε τὰ ἐξωογόνει καὶ τὰ ἐλάμπρυνε, μοῦ ἐνθυμίζει πάντοτε τὰς ὡχρορρόδινους παρειὰς τῶν φθισικῶν, μὲ τὸν τελευταῖον μορφασμὸν τοῦ πόνου, ὁ ὁποῖος τὰς ἐρυθραίνει περισσότερον, ἐνῶ ταυτοχρόνως ἀποσπᾷ ἀπὸ τὰ στήθη των καὶ τὴν ὑστάτην τῆς ζωῆς ἱμάδα.

Δι' αὐτὸ τὸ φθινόπωρον ἐνῶ εἶναι πολὺ, πολὺ εὐμορφὴ τοῦ ἔτους ἐποχὴ, εἶναι ταυτοχρόνως καὶ πολὺ μελαγχολική. Νομίζεις ἔτι πᾶν ὅ,τι ἔθλασε, πᾶν ὅ,τι ὑπῆρχε ὠραῖον εἰς τὰ ἀπέραντα βροχίαια τῆς φύσεως, ψάλλει τώρα εἰς περιπαθεῖς τόνους ὀδύνης καὶ πόνου τὸ κύκνειόν του ᾄσμα. Καὶ τί δὲν περικλείει τὸ ᾄσμα αὐτό; Τὸ παράπονον τοῦ πτηνοῦ, τὸ ὁποῖον βλέπει ἐρημωθεῖσιν τὴν φωλεάν του. Τὴν ἀθημονίαν τῶν ἀνθέων, τὰ ὁποῖα εἶδαν νὰ πέσῃ ἐπὶ τῆς γῆς ἐν πρὸς ἐν τὰ πέταλά των καὶ νὰ διασκορπισθῇ ἀνὰ τὸ ἄπειρον ἡ γλυκεῖα τῶν ἀρωμάτων των ἀποπνοή. Τὸ βέλαισμα τῆς ἀμνάδος, ἡ ὁποία εἶδε καὶ τὸ τελευταῖον μικρὸν της νὰ ὀδηγηθῇ ὑπὸ κακῶν ἀνθρώπων εἰς ἴακτον. Τὴν ἐξάντλησιν τῆς χρυσοπέτερου ψυχῆς, ἡ ὁποία αἰσθάνεται προσεγγίζον τὸ τέλος της, διότι τὰ ἄνθη ἐξ ὧν ἤντλει τὴν τρυφήν της ἐξηράνθησαν πλέον. Τὸν θρηνώδη βόμβον τῆς φιλέργου μελίσης, ἡ ὁποία εἶδεν ἐρημωθείσας τὰς κυφέλας της ἀπὸ τὸ γλυκὺ μέλι, τὸ ρανίδα πρὸς ρανίδα μὲ τὴν μικροσκοπικὴν προβοαίδα της συλλεχθέν. Τὸ θλιβερὸν ἀποχαριτέημα τῶν ἐντόμων πρὸς τὸν ἥλιον τῶν καταδικαζομένων νὰ ζοῦν τὸν χειμῶνα ὡχυρωμένα εἰς τὰ σκοτεινὰ τῆς γῆς βάθη.

Εἶναι μελαγχολική, φίλη μου, ἡ ἀποχαριτετιστῆρις αὐτὴ συμφωνία τῆς ζωῆς, ἡ ὁποία δὲν θὰ ἀνατεῖλῃ πλέον οὔτε δι' ὅλους, οὔτε δι' ὅλα. Συνέπεσε δὲ νὰ μὴ ἔχωμεν κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς καὶ τίποτε εὐχάριστον, τίποτε ἐνθαρρυντικόν, τὸ ὁποῖον νὰ διασκεδάσῃ τὴν ἀνὰ τὴν φύσιν ὅλην σκορπισμένην αὐτὴν μελαγχολίαν.

Ὀλιγοστεύομεν

Ὁ τίτλος αὐτὸς θὰ σοῦ φανῇ ἴσως παράδοξος, θὰ κινήσῃ δὲ τὴν περιέργειάν σου, τὴν κατάπληξίν σου, τὴν ἀθημονίαν σου. Καὶ ὅμως εἶναι τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας ἐδῶ εἰς τὸν μικρὸν μας τόπον, εἶναι τὸ ἐξαγόμενον τῆς στατιστικῆς ἀπογραφῆς τῶν ἡμερῶν αὐτῶν.

Αἱ ἄλλαι ἐφημερίδες ἀνέγραψαν τὰ κωμικὰ ἐπεισόδια τῶν ἡμερῶν αὐτῶν τῆς ἀπογραφῆς, ἐσημείωσαν τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀπογραφέντων καὶ παρετήρησαν ὅτι ἡ αὔξησις τοῦ πληθυσμοῦ τῶν τελευταίων ἐτῶν εἶναι κατωτέρα τῆς πρὸ δεκαετίας τοιαύτης.

Καὶ ὅμως οὔτε πόλεμος ἐδεκάτισε τὸν πληθυσμὸν τῆς πρωτεύουσας, οὔτε ἐπιδημικὴ νόσος ἐνέσκηφεν εἰς αὐτήν, οὔτε κερθάνια πρὸς ἀποικισμὸν ἄλλων χωρῶν ἐξενιτεύθησαν, οὔτε κἂν ἡ θνησιμότης ἠῤῥησεν. Ἀπλούστατα ὁ πληθυσμὸς τῶν Ἀθηνηνῶν δὲν αὐξάνει ὡς πρὸ δεκαετίας, διότι οἱ γάμοι γίνονται σχετικῶς ὀλιγώτεροι κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, καὶ δὲν ὑπάρχει κἂν ἐλπίς αὐξήσεως αὐτῶν ὑπὸ τοὺς κοινωνικοὺς ὄρους καὶ τὰς συνθήκας, ὑπὸ τὰς ὁποίας ζῶμεν σήμερον.

Τώρα σὺ, ἡ ὁποία θέλεις τὴν γυναῖκα μόνον διὰ νὰ ἀποφυλλίσῃ ρόδα καὶ νὰ σκορπᾷ μειδιάματα, εἰξεύρεις δικτὶ οἱ γάμοι ὀλιγοστεύουν; εἰξεύρεις δικτὶ οἱ ἄνδρες ζητοῦν χρήματα καὶ ὄχι γυναῖκας; εἰξεύρεις δικτὶ οἱ πλεῖστοι ἐξ αὐτῶν μένου ἀγαμοὶ; Ζητοῦν χρήματα, διότι ἡ γυνὴ ἡ ὁποία δὲν νῆθει πλέον ἔρικ διὰ νὰ κατασκευάζῃ φορέματα, ἀλλ' οὔτε ζυμῶνει διὰ νὰ κατασκευάζῃ ἄρτον, ἀλλ' οὔτε διέρχεται τὸ ἡμισυ τῆς ἡμέρας εἰς τὸ μαγειρεῖον διὰ νὰ ἐτοιμάσῃ τὰ φαγητά, ἀλλ' οὔτε σιδηρῶνει τὰ ὑποκάμισα τοῦ συζύγου, δὲν συνεισφέρει πλέον εἰς τὸν γάμον τὴν ἐργασίαν της, ὡς ἔπραττον αἱ γυναῖκες τῶν παλαιότερων καιρῶν, ἀλλ' ὀφείλει νὰ πληρώνη εἰς τρίτον τὸ ἀντίτιμον αὐτῆς εἰς μετρητά.

Οἱ δὲ ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶνε πλέον οὔτε γαιοκτήμονες, οὔτε μεγαλέμποροι, οὔτε ἐπιχειρηματίαι, οἱ ὁποῖοι ἠμποροῦν ἢ δὲν ἠμποροῦν, ἔχουν εὐφυῖαν ἢ δὲν ἔχουν, εἶναι δι' ἐπιστήμας καὶ γράμματα προωρισμένοι ἢ δὲν εἶναι, γίνονται ὅλοι ἐπιστήμονες, ὅλοι γραμματισμένοι, δὲν κερδίζουν τόσα, ὥστε νὰ δύνανται ἐκ τῆς ἐργασίας των νὰ ἐπαρκοῦν εἰς τὰ μεγάλα ἐξόδα τοῦ συγχρόνου οἰκογενειακοῦ βίου.

Μένουν ἀγαμοὶ οἱ ἄνδρες καὶ δι' ἄλλον λόγον ἀκόμη. Τὸ ὠραῖον οἰκογενειακὸν ἔθιμον τῶν Ἑλλήνων, τὸ ὁποῖον τόσους εὖρε θαυμαστάς καὶ ἐγκωμιαστάς, ἡ μεγάλη καὶ εὐγενὴς αὐτοθυσίαι καὶ αὐταπάρνησις τῶν ἀδελφῶν οἵτινες θυσιάζουν τὰ ὠραϊότερα τῆς ζωῆς των ἔτη, τὸν ἰδρωτὰ πολυετῶν κόπων πρὸς συντήρησιν καὶ ἀποκατάστασιν τῶν ἀδελφῶν του, νεωτέρων ἢ μὴ ἀδιάφορον, εἶναι ἐπίσης εἰς μέγας φραγκμούς, ἐν μέγα πρόσοκιμα κατὰ τοῦ γάμου.

Ὁ ἀδελφὸς γηράσκει μέχρις οὗ κατορθώσῃ νὰ ἀποκαταστήσῃ τὰς ἀδελφάς του. Καὶ ὅταν γηράσῃ, ὁ γάμος οὐδένα πλέον ἔχει λόγον ἠθικόν, οὐδὲν ἐλαττήριον εὐγενές Κουρασμένος, ἀπογοητευμένος ὁ μάργος αὐτὸς τῶν οἰκογενειακῶν ὑποχρεώσεων, τὸ θῆμα αὐτὸ τῶν κοινωνικῶν προλήψεων, οὔτε τὸ γλυκὺ θάλαπος τῆς οἰκογενείας ἔχει ἵνα θερμανθῇ εἰς τὸ γῆρας, οὔτε τὸν φυσικὸν σκοπὸν τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως φαίνεται ἐννοήσας καὶ ἀντιληφθεὶς.

Νομίζω, φίλη μου, ὅτι εἶναι καιρὸς νὰ παύσωμεν καὶ ἡ-

μεῖς ἀπὸ τοῦ νὰ θαυμάζωμεν καὶ ἐγκωμιάζωμεν τὴν πρόληψιν αὐτήν, ἡ ὁποία ἀρχειεὶ ἀπὸ τὸν ἄνδρα τὸ δικαίωμα νὰ ἀγαπήσῃ, τὸ δικαίωμα νὰ γείνη εὐτυχὴς καὶ νὰ ἴδῃ περὶ αὐτὸν οἰκογένειαν ἰδικήν του. Αἱ θυγατέρες πτωχῶν γονέων ἄς προετοιμάζωνται καταλλήλως διὰ τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, καὶ ἄς μὴ θεωροῦν τοὺς ἀδελφούς των πλασθέντας μὲ τὴν ἀποκλειστικὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἐργάζωνται πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἰδικῆς των εὐτυχίας.

Τὰ κορίτσια, τὰ ἀδύνατα πλάσματα, εἶναι πλέον τίτλοι τῆς παλαιᾶς ἐποχῆς· τίτλοι εἰς τοὺς ὁποίους ἐδικαιοῦτο μόνον ἡ εἰς τὸν γυναικωνίτην κλεισμένη κόρη· ἡ τοῦ κόσμου ἀδελφὴ γυνή, ἡ τὰ πάντα παρὰ τοῦ ἀνδρὸς προσδοκῶσα.

Σήμερον ἡ κόρη ἡ ἰσότης καὶ ἰσόβητος πρὸς τὸν ἄνδρα, πρὸς τὴν ὁποίαν πᾶσα ἐπιστήμη, πᾶσα τέχνη καὶ πᾶσα ἐν γένει ἐργασία εἶναι προσιτή, δὲν δικαιοῦται νὰ θεωρεῖται ὁπισθεν τῆς ψευδοῦς ἀδυναμίας της, ἀλλ' οὔτε νὰ καταδικάζῃ τὸν ἀδελφόν της εἰς ὑποχρεωτικὴν ἀγαμίαν.

Ἡ τοιαύτη κόρη κατὰ τὴν γνώμην μου, ἀντὶ εὐεργετικοῦ καὶ κοινωνικοῦ παράγοντος, ὁποῖαν τὴν ἔπλασεν ὁ Θεός, ἀποβαίνει ὑπαρξὶς ἐπιβλαβῆς, εἰς τὸν ἐγωισμὸν της θυσιάζουσα τὴν εὐτυχίαν τῶν στενωτάτα μετ' αὐτῆς συνδεομένων, παρακωλύουσα δὲ καὶ τὴν πρόοδον τῆς χώρας ὑπὸ ἀριθμητικὴν τουλάχιστον ἔποψιν.

Οἱ θεοὶ τῶν θαυμάτων

Ἄλλ' ἄς ἐπανεέλθωμεν εἰς τὸ ζήτημά μας, τὸ περὶ νεῶν συγχρόνων καὶ ἀρχαίων, τὸ ὁποῖον κατήντησεν ἀτελείωτον. Ἐπιμένεις λοιπὸν νὰ θεωρῆς ἀτυχῆ τὴν ἰδέαν μου τῆς συγκρίσεως τῶν δύο παρθένων καὶ νὰ μοι λέγῃς ὅτι εἶσαι ἀπειρητικὴ ὡς τὰ μικρὰ παιδιὰ, τὰ ὁποῖα ζητοῦν νὰ τοὺς κατεβάσουν τὰ ἄστρα, ζητοῦσά μοι θαύματα χειροπιαστά, ὡς λέγεις, ἀπὸ τὴν Παρθένον τῆς ἀρχαιότητος.

Ὅχι, φίλη μου, δὲν μὲ ἐμβάλλει, ὡς νομίζεις, εἰς ἀμηχανίαν ἢ ἀπαίτησίν σου, ἀλλ' οὔτε καταφεύγω εἰς θεωρίας περὶ τέχνης καὶ εἰς μυθεύματα, ὅπως ἀποφύγω τὸν σκόπελον νὰ σοὶ δώσω σαφῆ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἀπάντησιν. Πόσον πλανᾶσαι καὶ πόσον ὀλίγον φρίνειςαι γνωρίζουσα τὸν ἀρχαῖον ἑλληνικὸν βίον! Εἰς μόνον περίπατος ἕως τοὺς πρόποδας τῆς Ἀκροπόλεως μοὶ ἀρκεῖ, ὅπως ἐκεῖθεν ἀντλήσω τὰς πλέον συγκεκριμένας, τὰς πλέον χειροπιαστάς ἐνδείξεις τῆς θαυματουργικῆς δυνάμεως τῶν ἀρχαίων θεῶν. Τότε, ὡς καὶ τώρα ὑπῆρχον καὶ θαυματουργαί. Τότε, ὡς καὶ τώρα, οἱ πῖστοι ἔκαμαν ταξίματα εἰς τοὺς νεοὺς αὐτοὺς καὶ ἀφιέρουν ἀναθήματα ἐκ μαρμάρου ἢ καὶ ἐξ ἄλλων πολυτίμων ὑλῶν. Τότε, ὡς καὶ τώρα, διενυκτέρευον ὑπὸ τὰς μαρμαρίνους στοὰς τῶν νεῶν ὅλοι οἱ ἀπὸ τῆς ἐπιστήμης ἀπηλιπισμένοι, ὅλοι οἱ ὑπὸ τῆς ὑγείας ἠδικημένοι.

Κρίμα ὅτι δὲν ἐπεσκέφθης ποτὲ τὴν πόλιν μας καὶ δὲν δύναμαι νὰ σοῦ ἀναπαρστήσω ἀκριβῶς ποῦ ἔκειτο τὸ Ἀσκληπιεῖον, ποῦ καὶ σήμερον ἀκόμη εἰς σωρὸν μαρμαρίνων τεμαχίων καὶ κιονοκράνων σῶζονται τὰ ἔχνη τοῦ νεοῦ τούτου, ποῦ ἀνευρίσκει τις τὴν μακρὰν στοᾶν τῶν θαυμάτων, ἐν ᾗ διενυκτέρευον οἱ πάσχοντες, ποῦ τὰ σωζόμενα ἀναθήματα, τὰ ὁποῖα κατὰ τοῦτο μόνον διαφέρουν τῶν τῆς Τήνου ὅτι εἶναι μαρμάρινα καὶ καλλιτεχνικώτερα. Ἐκεῖ ὑπὸ τὴν ὑψηλὴν

τοῦ Παρθενῶνος αἰγίδα, ὑπὸ τὴν μεσημβρινὴν τῆς Ἀκροπόλεως πλευράν, παρὰ τὸ θέατρον τοῦ Βάκχου, σῶζονται ὅλα τὰ ἔχνη τῶν χειροπιαστῶν θαυμάτων τῆς ἀρχαιότητος. Χεῖρες, πόδες, κορμοί, κεφαλαὶ ἐκ μαρμάρων, στήλαι ἀνεπίγραφτοι, ὅλα αὐτὰ ἀποδεικνύουν τὰ θαύματα τοῦ θεοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Ὑγείας. Ὅστε τὸ ἄγίασμα δὲν λείπει. Πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ νεοῦ ὑπάρχει σηλαιώδες ἐπὶ τοῦ βράχου κοίλωμα, τὸ ὁποῖον ὁ Παιστανίας ὀνομάζει Ἀδριρροθιοῦ καὶ ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ρεεὶ μέχρι σήμερον μικρὰ, ἐλαχίστη ποσότης ὕδατος ἠγιασμένου, κατὰ τὴν τότε παράδοσιν. Διὰ τοῦ ὕδατος τούτου ἐπλύοντο τὰ πάσχοντα μέρη, ἐλούοντο τὰ ἐξηντημένα καὶ ἀσθενικὰ σώματα.

Καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι ὁ Ἀριστοφάνης ὀμιλεῖ μετ' ἀσεβείας περὶ τῶν θαυμάτων τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ σαρκάζει τὰς προλήψεις καὶ τὸν φανατισμὸν τῶν συγχρόνων του, ἀλλὰ μήπως ὁ Ζολᾶ παραδέχεται τὰ θαύματα τῆς Notre Dame de Lourdes, καὶ ὅλοι οἱ σύγχρονοι σοφοὶ μας ἀναγνωρίζουν ὡς ἀληθῆ τὰ θαύματα τῆς Τήνου;

Ὅταν κατὰ τὴν ἐν Τήνῳ ὀλιγοήμερον διαμονὴν μου, τὴν πέμπτην πρωϊνὴν ὥραν ἀκριβῶς τῆς ἡμέρας τῆς εορτῆς, ἐπεσκέφθην τὸν νεὸν τῆς Τήνου καὶ ἔβλεπον τὰ νυσταλέα πρόσωπα τῶν πασχουσῶν καὶ πασχόντων, οἵτινες εἶχον δικυκτερεύσει ἐκεῖ καὶ ἤκουον τὴν διήγησιν τῶν οὐραίων, τὰ ὁποῖα αἱ ἀποκοιμηθεῖσαι ἐκ τούτων εἶχον ἴδει, μοὶ ἐφάνετο διὰ μίαν στιγμὴν, ὅτι εὐρισκόμην εἰς εἰκοσιν ὄλουςκίωνας πρότερον, καθ' οὓς οἱ εἰς τὴν στοᾶν τοῦ Ἀσκληπιοῦ διανυκτερεύοντες, εὐθὺς ὡς τὸ βεθλὺ σκότος τῆς νυκτὸς διεδέχετο τὴν ἡμέραν διήγουρίζοντο ὅτι ἔβλεπον τὸν Θεὸν Ἀσκληπιὸν καὶ τὴν θυγατέραν του Ὑγείαν, διερχομένους καὶ δίδοντας τὰς θαυματουργοὺς ὁδηγίας των εἰς τοὺς ζητοῦντας αὐτάς. Ἐννοεῖς ὅτι οἱ ἐναγωνίως τὴν θεραπείαν των ἀναμένοντες ἀσθενεῖς κατελκυσθάνοντο κατὰ τὴν ἐσπέραν τῶν θαυμάτων ὑπὸ πυρετοῦ ἐντελῶς ὑπερικοῦ, αἱ ὀπτασίαι των δὲ ἦσαν ἀποκυμῆματα μᾶλλον τῆς φαντασίας των, ἢ πραγματικαὶ ὀπτασίαι. Καὶ ἡ θεραπεία δὲ πολλῶν ἐκ τούτων προέκυπε μᾶλλον ἐξ αὐτοῦποβολῆς καὶ ἦτο ἀποτέλεσμα μεγάλης καὶ ἀρχαδάντου πίστεως, παρὰ θαῦμα ἐκτελούμενον ὑπὸ τοῦ Θεοῦ.

Θά μοι παρατηρήσης ἴσως ὅτι τὰ θαύματα αὐτὰ δὲν ἐτελοῦντο κατ' εὐθείαν ὑπὸ τῆς Παρθένου τῆς ἀρχαιότητος. Ἄλλὰ μήπως ἡ θεὰ Ὑγεία δὲν ἦτο καὶ αὐτὴ μίαι προσωποποίησις τῆς Ἀθηνᾶς; Ἐπειτα ἐὰν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι οἱ ἀρχαῖοι εἶχον τὴν μακίαν νὰ διαμοιράζων τὴν ἐργασίαν τῶν θεῶν εἰς τόσας ἄλλας δευτερευούσης καὶ τριτευούσης κατηγορίας θεότητος, ἐννοοῦμεν πῶς ἡ πασθενὴς τοῦ Διὸς κόρη, ἡ τὰ πάντα ἐφορεύουσα καὶ τὰ πάντα δικατάττουσα ἀνέθετε καὶ εἰς ἄλλους λειτουργούς, οὕτως εἶπεῖν, αὐτῆς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἰδικῶν της βουλήσεων.

Ἰδοῦ, φίλη μου, τί εἶχον νὰ σοῦ εἶπω περὶ θαυμάτων. Ἐλπίζω δὲ τὸ τέλος πάντων ἐπέισθης καὶ ἴδῃ ὅτι μετ' ἀφῆσῃς νὰ σοῦ συμπληρώσω τὰς ἐκ Τήνου ἐντυπώσεις μου εἰς τὴν προσεχῆ μου ἐπιστολήν, χωρὶς πάλιν νέας νὰ μοῦ φέρῃς ἐνστάσεις.

ΜΟΥΝΤΖΟΥΡΑ

Ἡ Σαββατιανή της, πράγμα παρὰ ξένο γιὰ πολιτική ἀπογευματινή, ἔγινε λίγο-λίγο συνάθροις καλλιτεχνῶν.

Αὐτὴ ἡ παντοδύναμος μάγισσα, μὲ τὸ αἰώνιο χυμώγελό της καὶ τὴν ἀκούραστη γλῶσσά της, ποῦ πάντα ἔλεγε τόσφ νόστιμα πράγματα, κατώρθωσε νὰ πείσῃ ἐκείναις, ποῦ ἀντέγραφον τῆς τουκλέταις της, πῶς εἶνε τῆς μόδας νὰ μιλοῦνε καὶ γιὰ τὴ δική μας καλλιτεχνικὴν κίνησιν.

Καὶ ἐπειδὴ ξεκίνησε ἀπ' τὴ μόδα, ἔγινε ἐνδιαφέρον ἀληθινὸ καὶ σὲ μερικὰς πάθος, δηλ. ἅμα ἔβλεπον ἕνα ἄνθρωπο μὲ πένα στὸ χέρι, τὸν ὑπέθεταν ἐμπνευσμένο καὶ οὐρανοκατέβατο.

Μὰ αὐτὸ τὸ Σάββατο τοῦ Δεκεμβρίου, τὸ περίμεναν μὲ παλμούς ἢ φανατικαίς.

Θὰ ἤρχετο ὁ κ. Ἀττικὸς, ἕνας πολὺ γνωστὸς καὶ πολὺ ἀγαπημένος Ἀθηναῖος δημοσιογράφος.

Εἰς τὴν περσμένη Σαββατιανή, ἡ κ. Μελανὸς ἔπλεξε τὸν πανηγυρικὸ του, εἶπε μὲ λίγα λόγια τὴ βιογραφία του καὶ πεταχτὰ πεταχτὰ ὠμίλησε γιὰ τὰ ἔργα του καὶ ἀνέλυσε μερικὰ.

Τότε ἡ καθε μὴ εἶπεν ὅτι τὰ ἤξευρεν αὐτὰ ὅλα καὶ μὴ μὴ μάλιστα, ἐπωφεληθεῖσα ἀπὸ μὴ στιγμούλα, ποῦ ἡ κ. Μελανὸς δὲν ἦτο παρούσα, ἐψιθύρισε ὅτι ἐκείνη ἐκίνησε τῆς κ. Μελανὸς τὸ ἐνδιαφέρον, γιὰ τὴν δοξασμένη αὐτὴ προσωπικότητα.

* *

Ὁ κ. Ἀττικὸς ξύπνησε δύσθυμος· ὄχι ποῦ δὲν τοῦ ἄρεσεν ἡ πόλις μας, μὰ ἐπειδὴ ἄλλαξε τὸ δωμάτιόν του. Ἦτο σωστὴ σπιτόγατα, ποῦ ἅμα ἀναγκάζονταν νὰ μετοικήσῃ ὅλο γρίνιαζεν.

Ἀπ' τὸ βαπόρι στὴ βάρκα τοῦ ξενοδοχείου καὶ ἀπ' τὴ βάρκα στ' ἀμάξι καὶ ἀπὸ τ' ἀμάξι στὸ ξενοδοχεῖον.

Αὐτὴ ἦτον ἡ γνωριμιά του μὲ τὴν πόλι μας καὶ ἕμεις χωρὶς ντροπή, ὅπως ἦτο κακοδιάθετος, ἔγραψε ἕνα φαρμακεμένο γράμμα στὴν ἐφημερίδα του γιὰ τὴν Πόλιν, γιὰ τοὺς πολίτιδες καὶ γιὰ τῆς πολιτίσσαις.

Ἄμα ἔχουσε τὸ φαρμάκι του καὶ τὸ ἔστειλε στὴν Ἀθήνα, θαρρεῖς μετριάσθηκεν ἢ κακοδικθεσία του.

Ἐφερε μάλιστα τὸ μελανωμένο χέρι του στὸ μέτωπό του, γιὰ νὰ διώξῃ καὶ τὰ τελευταῖα σύννεφα. μὰ ἄρρηκε μὴ μουντζούρα, χρῶμα βιολέτας, τὴν ὁποίαν εἶδε κ' ἐγέλασε.

Τὶ κωμικὴ μουντζούρα ἕνα δεύτερο φρούδι. Τὶ μουντζούρα!! Κατόπι θυμήθηκε τὸν συμμαθητὴ του Μελανὸ, ποῦ τὸν δέχθηκε στὸ βαπόρι μὲ ἀνοικταῖς ἀγκάλιας.

Ἄ... ναί... ὑποσχέθηκε νὰ πάγῃ σήμερ νὰ γνωρίσῃ τὴν κ. Μελανὸ.

— Καλέ, μὲ τὰ σωστά του νυμφεύθηκε, τί βιάσι τὸν ἔπιασε!! Ἀπένταρος δὲν ἦταν· ἄρρωστος καθόλου· αἰ τί; ἔρωτας... μπά, καὶ ποιὸς πιστεύει στὰ φαντάσματα!—Καὶ νὰ πάρῃ πολιτίσα... Βέβαια μὴ πολιτίσα δὲν μπορεῖ νὰ εἶε, παρὰ ὅπως τῆς ζωγράφισε στὸ γράμμα του. Χά, χά, τί ἀστεῖος τύπος, ἐκείνη ἢ χονδρὴ καὶ παρφορτωμένη ἀπὸ μετὰ ξι καὶ διαμαντικὰ καὶ ἢ ὁποῖα γυρίζει τοὺς δρόμους καὶ

ἔχει γιὰ satellites ὅλους τοὺς βαλκαντιότους τοῦ Πέραν!! καὶ ἡ γελοιογραφία τί ἐπιτυχημένη! Μὰ δὲν ἔγραψε ψέμματα... αὐτὴν τὴν γυναῖκα τὴν εἶδε στὸν ὕπνο του. Ἄς ἤρχετο στὸν ὕπνο του κχιμὰ Οὐρί, νὰ γράψῃ γιὰ Οὐρί.

Πλύθηκε μὲ δροσερὸ νερὸ καὶ πῆγε στὴν Πρεσβεία. Ὁ πρεσβευτὴς μας λόγιος κ' αὐτὸς καὶ ὁ γραμματεὺς τῆς Πρεσβείας ποιητὴς καὶ οἱ ὑπάλληλοι τοῦ προξενείου λογογράφοι!!! Τοῦ ἤλθε διάθεσι νὰ ζητήσῃ (ἅμα ὁ νοσὸς του ἔλθῃ στὰ πράγματα) τὴν θέσιν προξένου στὴν Πόλι.

— Ναί, βέβαια θὰ τὴν ζητήσῃ.
Μπῆκε στοῦ Γιάννη μ' ἕνα πολίτη φίλο του κ' ἔρχετο ἕνα ἀπ' τὰ φημισμένα μπιφτέκια, κ' ἔρχετο θαλασσινὰ τῆς ὥρας καὶ ὠμολόγησε πῶς ἡ Πόλις δὲν εἶνε καὶ ἄσχημος τόπος.

Κατόπι ἀνέβηκεν ὅλο τὸ αἶμα στὸ κεφάλι του. Ἦτον ἡ ὥρα ποῦ μάλυνε γιὰ τὸ κόμμα του Ὁ πολίτης δὲν ἀναφτε καὶ αὐτὸ τὸν δαιμόνισε. Πῶς; ὑπάρχουν ἄνθρωποι νὰ μὴ εἶνε χρωματισμένοι!! Τί βλάκες ἀλήθεια οἱ πολῖται!

Κατόπι παρηγορήθηκε. Αἰ, ἄς πλουτίσουν τοὺλάχιστον νὰ φέρουν ἐκεῖ κάτω στὸν τόπο μας τὸ χρυσάφι των!!!

Θυμήθηκε τὸ Μελανὸ καὶ ρώτησε τὸν φίλο του, ἀν ξέρῃ τὴν κ. Μελανὸ.

— Κ' ἐγὼ γιὰ 'κεῖ εἶμαι. Σπάνια γυναῖκα! Τί ἔξυπνη! τί εὐχάριστη! καὶ τί ἀφωσιωμένη καὶ τί καλὴ οἰκοδέσποινα. Ὁ κ. Ἀττικὸς γέλασε· θυμήθηκε τὸν τύπον τῆς πολιτίσσαις ποῦ γελοιογράφησε.

Τὶ ἐπιτυχημένη γελοιογράφ'α!!! Ὁ γελᾶσσαν ἐκεῖ κάτω!!

* *

Τὸ σαλόνι, τὸ γνωστὸ χαριτωμένο σαλονάκι, μὲ τὰ ἄνθη καὶ τὰ κομψοτεχνήματα εἶχε πολὺ κόσμος.

Ἡ οἰκοδέσποινα φορεμένη μὲ ἕνα μαῦρο φουστάνι μετὰ ξινο ἦτο πολὺ χαριτωμένη καὶ πρόσφερε τὸ τσάι ἐκείνη τὴ στιγμὴ.

Ὁ κ. Ἀττικὸς θυμήθηκε, ἐνῶ χαιρετοῦσε τὴν οἰκοδέσποινα καὶ ἄκουε τὰ ὠραῖα λογάκια ποῦ τοῦ ἔλεγε, τὴν πρωινήν μουντζούρα.

— Ἄχ! ἄρ γε βγήκε!! Ἄν δὲ βγήκε!! τί θὰ σκέφθηκε ἄρὰ γε ὁ πρεσβευτὴς!! Γι' αὐτὸ ἦταν τόσφ γελαστὸ τὸ πρόσωπό του. Βέβαια, δὲν γελᾷ τόσφ ἕνας πρεσβευτὴς. Καὶ ὁ συνάδελφος ὁ πολίτης δι' αὐτὸ τὸν συνώδευσε, γιὰ νὰ τὸν καμαρώσῃ, ποῦ θὰ γείνονταν γελοῖος.

Οἱ τοῖχοι εἶναι ὅλο καθρέπται· μὰ ἐκεῖνος φυσικὰ δὲν καλόβλεπε καὶ ἔπειτα ἐκεῖνο τὸ κταραμένο ἡμίφως τῶν σαλονιδῶν!!

— Ἄχ ναί!! νοιώθει, πῶς ἢ ἐκ δεξιῶν του, ποῦ μυρίζει πασχαλιὰ καὶ λέγει καὶ ξεχωρίζει καὶ τὸνομά του, μέσα στὰ λόγια της.

Ἡ πρὸς τ' ἀριστερὰ πάλι, ποῦ μυρίζει βιολέττα γελᾷ. Ἐπειτα, δὲν ἀπαντᾷ τὸν τύπον ποῦ γελοιογράφησε τὸ πρῶν. Τί ζάλη!

Ἄ. ἐξάπαντος, αὐταῖς δὲν εἶνε πολιτίσσαις· εἶνε ξέναις.

Ἡ οἰκοδέσποινα τὸν πλησιάζει καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ ἀπαγγεῖλῃ κανένα ἀπ' τὰ διηγηματάκια του, ποῦ τὰ ἔχει φυλαχμένα σὰν εὐαγγέλιο στὴ βιβλιοθήκη της.

Ἐκεῖνος δέχεται καὶ διαβάζει ἕνα μεθυραφικὸ, ποῦ τὸ ἔχει στὸ χαρτοφυλάκιό του. Ἐέχασε τὴ μουντζούρα.

Διαβάζει ἀβίστα, φυτικά, σὰν ἄνθρωπος, ποῦ εἶνε βέβαιος ποῦ διαβάσει καλογραμμένα πράγματα.

Ἄμα τελείωσε, ξέσπασαν τὰ γέλοια ἀκράτητα. Τότε ὁ κ. Ἀττικὸς θυμήθηκε τὴ μουντζούρα του καὶ ἐνῶ τὸ ἀκροατήριον ἦταν ἀκόμη ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν τοῦ διηγήματος, ἀνελήφθηκε, χωρὶς οὔτε ἡ οἰκοδέσποινα νὰ τὸ πάρῃ εἰδήσιν.

Ἄμα συνήλθον, εἶδαν, πῶς ὁ δημοσιογράφος ἔλειπε.
— Γικτί, ἔφυγε!

— Δὲν τὸ ἐνοεῖτε γιὰ νὰ μὴν ἀκούσῃ συγχορηγία.

— Τί μετρίστων!!

— Καὶ τί ὠραῖος νέος!

— Κάτι μάτιχ!

— Καὶ καὶ δόντια!!

— Ἄ... αὐτὸ τὸ ξέρε καὶ προσπαθεῖ μὲ κάθε τρόπο, ὅταν ἀπαγγέλλῃ νὰ φκίνωνται τὰ μαργαριταράκια του.

* *

Ἐτρεχε σὰν τρελλὸς καὶ μπῆκε σ' ἕνα κουρεῖον τρομαγμένος.

Ὁ κουρεὺς ἔριψε μὴ ματιχ καὶ εἶδε ἕνα δερμα φρέσκα ξυρισμένο. τότε κατάλαβε.

Θὰ εἶνε ὁ ἡθοποιός, ποῦ τοῦ εἶπε πῶς θὰ ξυρίσῃ τὰ μουστάκια του. Κρέμα τὰ μουστάκια. Αἰ, ἀφοῦ τὸ ἀπαιτεῖ τὸ ἐπάγγελμα!!!

Τοῦ λέγει δύο τρία Ἰταλικά καὶ ὁ κ. Ἀττικὸς κινεῖ τὸ κεφάλι του καὶ πλησιάζει τὸν καθρέπτη.

Γελᾷ... τίποτε, οὔτε μουντζούρα! οὔτε τίποτε! Μὰ τώρα ποῦ δὲν ἔχει νὰ ντραπῇ γιὰ τὴ μουντζούρα του, ντρέπεται γιὰ τὴν πρωινήν γελοιογραφία του. Νὰ τηλεγραφῆσῃ, νὰ μὴ τὴν δημοσιεύσουν;

Ἄ, ὄχι. ἦταν τόσφ ἐπιτυχημένη!!!

ΠΤΩΧΟΣ ΘΕΟΣ... ΠΛΟΥΣΙΟΣ ΘΕΟΣ

Ἀθηναϊκὰ ἐντυπώσεις.

Καὶ αἱ καλλιμάραχοι τῶν Ἀθηνῶν λεωφόροι καὶ αἱ νεοκτιστοὶ φυνικαὶ καὶ τὰ πολυτελῆ μέγαρα καὶ οἱ ἐπιβάλλοντες ναοὶ καὶ ὁ πλοῦτος καὶ ἡ ἀπόλυσις καὶ τὸ σχεδὸν τέλειον μιὰς μεγαλοπόλεως ἔχουσι βεβκίως τὸ μεγαλεῖόν των τὴν χάριν ὅμως καὶ τὴν ποικιλίαν δίδουσι τὰ στενὰ τῶν Ἀθηνῶν, αἱ πτωχικαὶ συνοικίαι μὲ τὰς ἀδιεξόδους ἀτραπούς των, τὰ ταπεινά των οἰκήματα, τὸν δυστυχητῶν κόσμον. Ἄλλη ζωὴ ἐκεῖ, ἄλλη πόλις αὐτὴ, ἄλλαι Ἀθηναί.

Ἄγνωστοι Ἀθηναῖ αὐταί. Ἄγνωστος ὁ κόσμος των. Ἄγνωστος ἡ ζωὴ των, αἱ τύχαι των, αἱ πεμπέτεικα των. Παράμεροι ὅπως εἶνε, καλυπτόμεναι ὑπὸ τοῦ ὄγκου τῆς σκιάς τοῦ βράχου τῆς Ἀκροπόλεως, ἔχουσι καὶ αὐταὶ αἱ συνοικίαι ἄλλον ὀρίζοντα, ἄλλην πρωτοτυπίαν, ἄλλο πρόγραμμα συνθησῶν καὶ ἔξων.

Καὶ ἐκεῖ ἡ χαρά: ἐνῶ νομίζει τις, ἅμα βλέπῃ τὰς τρώγλας καὶ τὰς μάνδρας τὰς περιμανδριζούσας τὸσον κόσμον, ὅτι μόνον δυστυχεῖς θὰ ζοῦν ἐκεῖ. Πανταχοῦ ἡ ποικιλία τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς.

* *

Βγαλμένο ἀπὸ μερικὰς γωνίας ἐρείπιων, τρυπώμενο μέσα εἰς ξέναις ιδιοκτησίαις, μὲ δικὸν τοῦ μέρος ἐλάχιστον, ἔχον ὕψος ἐνὲς ἀνθρώπου, εἰς τὴν ἄκραν μιὰς τοιαύτης συνοικίας, προβάλλει χρόνια τώρα πολλὰ, αἰῶνας ἴσως, ἕνα ἐκκλησιδάκι. Ἡ ταπεινότης του ἐφαίνετο δεικνύουσα, ὅτι ἐκεῖ εἰς τὴν ταπεινώσιν καὶ τὴν πτωχογειτονίαν ὁ Θεὸς δὲν εἶνε μεγαλείτερος ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἐπειδὴ εἶνε μικρὸς δὲν κατώρθωσε καὶ τοὺς λατρεύοντας αὐτὸν νὰ μεγαλώσῃ.

Ἀπὸ τὴν κυματοειδῆ στέγην του διότι ὁ χρόνος τῆς ἡλλάξε καὶ σχῆμα, κάθε ἀνοιξί φυτρώνουν εὐμορρα χορτάρια καὶ τὴν σκεπάζουν μὲ τὸ πράσινο φύλλωμά των, καὶ εὐμορφαίνουν τὸ πολὺ μικρὸ ἐκκλησιδάκι. Οὔτε φῶτα μέσα, οὔτε κωδωνοστάσια. Οἱ πλούσιοι ναοὶ ζητοῦν μὲ τὰ πανύψηλα καμπαναριά των νὰ φθάσουν τὸν Θεόν. Αὐτὸ τὸ μικρὸ ἐκκλησιδάκι, ταπεινὸ, χωμένο μέσα ἔςτὰ ἐρείπια, ἕνα κομματι ἀπὸ τὰ τόσα πτωχόσπιτα, τὰ ὁποῖα τὸ σφίγγουν γύρω, δὲν εἶχε ἀπὸ τὰ πλεονεκτήματα αὐτὰ οὐδέν. Οἱ τοῖχοι γδαρμένοι, κατακαθισμένοι καὶ αὐτοὶ ἦταν τοῦ αὐτοῦ ρυθμοῦ καὶ τέχνης μὲ τὴν κυματοειδῆ στέγην του. Ἄν δὲν εἶχε τὸν σταυρὸν εἰς τὸ μέσον τοῦ τοίχου, κανεὶς δὲν θὰ ἐνόει, ὅτι δὲν ἦτο ἀπλὴ χαμοκέλλα τὸ ἐκκλησιδάκι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον οὔτε ἕνα σήμαντρο μικρὸ εἶχεν.

Καὶ ἡ ἀμέριμος κόσμος ὁ πολὺς, ὁ μὴ κατὰ πησσόμενος ἢ ἀπὸ μεγαλεῖον, ἀπὸ χρώματα ἀπὸ φκινώματα, ἀπὸ κινούστυλα καὶ προνάους καὶ χρυσοῦς, σκυροῦς, ἀτραπτοντας μὲ τοῦ ἡλίου τὰς ἀκτῖνας, περνοῦσε ἀπ' ἔξω χωρὶς νὰ προσέχῃ, χωρὶς νὰ λογαριάζῃ τὸ πολὺ πτωχὸ τοῦ Θεοῦ σπιτάκι, ποῦ ὁμοίαζε μὲ ὅλα τὰ γύρω του ἐρείπια. Οὔτε ἕνα σταυρὸ δὲν ἔκαμνε διαβκίνων.

* *

Ἡμίφως ἐσπερινὸν ἦτο περιχυμένον. Πρὸς τὴν δικνοιομένην κατὰ τὴν δύσιν ἄκραν τοῦ ὀρίζοντος, συγκεχυμένα, σκοτεινὰ, μιτοστυμένα, ἡμίνεκροι, διὰ τῶν νεφῶν καλυπτόμενα μὲ προσπαθείας ἐτοιμοθανάτου ἠγωνίζοντο νὰ ἐξέλθουν καὶ ζήσουν καὶ φωτίσουν αἱ τελευταῖα τοῦ δύοντος ἡλίου ἀκτῖνες· τὸ σκότος ὅμως ἐπερχό· ἐνον ἦτο ἀκράτητον. Ἐκυρίευσεν διαρκῶς καὶ ἐκ τοῦ συναπτομένου ἀγῶνος βεβκίως θὰ ἐνίκα· τὸ ἔβλεπον αἱ ἀκτῖνες καὶ ἔφευγον.

Ὡς ἂν ἠσθάνετο καὶ τοῦτο τὸ ἐκκλησιδάκι ἐφκίνετο χκίρον. Ἀπὸ τὸ σιδηρόφρακτο παρθυράκι του, ἤρχισε νὰ φκίνεσαι ἡ φῶς Φῶς ὅμως, ἐντεινόμενον, ἐπικρατοῦν, ἰσχυρόν. Ἐπλήρωσε τὴν ἐντὸς τοῦ ναῖσκου ἔκτασιν, τὸν ὑπόγειον θόλον του καὶ ἐχῦθη εἰς τὸν δρόμον εἰς μακρὰν ἀπὸ τοῦ τετραγώνου παρθυροῦ φωτεινὴν γραμμὴν.

Ἐ! Ὁ Θεὸς πλέον δὲν ἦτο ἀφανής· τὸ κανδήλι ὀλοζώντανον καὶ φωτοβολοῦν ἐσκορπίζε χρυσὰς ἀκτῖνας μέσα καὶ ἔξω. Ὅστις διήρχετο ἔξωθεν ἐκπληκτος ἐσταμάτα. Προσέβλεπε διὰ τοῦ παραθύρου, διέκρινε τὸ φωτοδόλον κανδήλι· εἰς τὰς μαρμαρυγὰς τοῦ ὁποῖου ἤστραπτε τὸ χρυσοῦν φῶς τῆς ἀγίας εἰκόνας, τὴν ὁποίαν ἐφώτιζε, συνεκινεῖτο, ἐσταυροκοπεῖτο καὶ ἀκράτητος ἔρριπε τὴν βοήθειάν του διὰ μεγάλης ρωγμῆς, τὴν ὁποίαν εἶχε τὸ παρθύρον καὶ ἦτις ἦτο προωρισμένη διὰ συνδρομὰς.

Ὅλοι τὴν ἀνκαλύπτουν μὲ τὸ μικρὸ τῆς κανδήλι· τὴν ἀνεκάλυψα καὶ ἐγὼ, τὴν εἶδον ταπεινὴν, ἀθόρυβον, ἐρειπίωδη

τήν μικράν ἐκκλησίαν, καὶ ἐζήτησα τὴν συνδρομὴν τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἤκουσε τὴν εὐχὴν μου καὶ μετ' ἐπαρηγόρησε καὶ ἀνεθάρρησα καὶ ὅταν πλέον ἐσταμάτησα εἰς τὸ σπίτι μου ἤμην εὐτυχής!

Τί καλὸς ὁ πτωχὸς Θεός!

Πέρασε καιρὸς πολὺς.

Αἱ γνωριμίαι μου μετ' τὸ ἐκκλησιδᾶκι ἔγειναν τρυφερώταται πλέον. Αἰσθητὰ ἀόριστον καὶ ἀκρίτητον συμπαθείας μοῦ ἀνέπτυξε δεσμούς λατρείας καὶ θαυμασμοῦ πρὸς τὴν μαγικὴν τῆς διαφανομένης εἰκόνας μυστηριώδη ὄψιν τοῦ λατρευμένου ἐκεῖ μέσα ἁγίου. Προσεπάθησα νὰ ἀνακαλύψω πῶς ὀνομάζεται, ἀλλὰ μάτην!!

Δι' ἐμὲ ἦτο ὁ γνωστότερος ἀγνωστος Θεός.

Ἡ μικρὰ ὅμως ὀπὴ ἐγέμιζε ἀπὸ βοηθήματα τῶν πιστῶν. Ὅσοι ἐπαρηγορήθησαν καὶ ἐγλυκάνθησαν καὶ ἀνεθάρρησαν εἰς νομίσματα διὰ τὸ πτωχικὸ ἐκκλησιδᾶκι διηρμήνευσαν τὴν εὐγνωμοσύνην των. Ἀπεχειρέτισα φεύγουσα πρὸ μηνῶν τὴν ἐκκλησίαν. Ὅταν ἐπανεῖδον τὰς Ἀθήνας ἕνα πόνον εἶχον: Νὰ ἰδῶ τὸ ἐκκλησιδᾶκι. Ἐνόμιζα ὅτι καὶ αὐτὸ μετ' ἐπεθύμησε.

Πάλιν ἀπόγευμα. Γύρω, γύρω λευκά, καθαρὰ, καινουργῆ σπιτάκια. Ζητῶ τὸ ἐκκλησιδᾶκι ἀλλὰ πουθενά!! Ἐπιστρέφω πάλιν εἰς τὸν ὄρισιδῆ δρόμον. Μετρῶ ἐν πρὸς ἐν τὰ σπίτια ἀλλὰ τίποτε.

Ἐφοβήθη. Ἐνόμιζον ὀπτασίαν τὸ ὅτι μοῦ συνέβηκεν ἄλλοτε, καὶ μετὰ τινα ὥραν ἀπηλπισμένη ἐπέστρεφον. Ἐσκεπτόμην ὅτι θὰ ἐτάφη ἡ ἐκκλησία. Δὲν εἶχον δίκαιον. Ἡδὴ ἐβράδυνε καλά. Ὁ ὄρισιδῆς δρόμος εἰς μίαν γωνίαν τοῦ πάλιν ἐφωτίζετο.

Ἦτο τὸ παραθυράκι τῆς ἐκκλησίας! Τὸ ἐκκλησιδᾶκι ὅμως δὲν ἦτο ἴδιον.

Τώρα εἶνε πάλλευκον, κομψόν, εὐχρωμον, πολυτελές. Εἶνε ἀκόμη ὕψους ἀναστήματος ἀνθρωπίνου, ἀλλὰ πλούσιον Ἰψοῦμαι καὶ βλέπω τὴν στέγην. Στρέφω μέσκα καὶ βλέπω ἐπάρχουρον τὴν εἰκόνα τοῦ μυστηριώδους ἁγίου. Καὶ τὸ κανδήλι; λαμπερώτερον, φωτεινότερον ἐδάνειζε καὶ ἐδανείζετο πῶς ἀπὸ ἄλλα κανδήλια ποῦ ἐκαίοντο μετ' αὐτοῦ.

Μετ' ἐλύπησεν ἡ μεταμόρφωσις τοῦ. Δὲν ἦτο ὅπως τὸ ἐγνώρισκα, καὶ λυπημένη ζητῶ νὰ φύγω, θέλουσα νὰ ρίψω τὸ σῆμα βοήθημά μου. Ἄλλ' οὔτε αὐτὸ ἤθελε πλέον τὸ ἐκκλησιδᾶκι. Ἡ τρύπα ἐκείνη τοῦ παραθύρου ἔλειψε μετ' ἐπισκευάς.

Ἐγεινεν ὁ ἀγνωστος Θεός.. πλούσιος! Εἶνε καὶ πλούσιος Θεός! Ἐγὼ ὅμως ἀκόμη ἐνθυμοῦμαι τὸ πτωχὸ ἐκκλησιδᾶκι μετ' τὴν χλοασμένην κυματοειδῆ στέγην του, τοὺς γδαρμένους τοίχους του, τὸ σιδηρόφρακτο παραθυράκι του καὶ τὴν πρῶτην ξυλίνην εἰκόνα του ποῦ μετ' ἐπαρηγόρησεν.

Ἐν Πειραιεὶ τῆ 8 Ὀκτωβρίου 1896

Ἐλένη Ἀνδριοπούλου

ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΙΣ ΑΣΘΕΝΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Διὰ τὰς ἐλαφροὺς ἀσθενείας τῶν παιδίων καὶ ἰδίως διὰ τοὺς ἀναρρωνύοντας, ὀλίγαι ὀδηγίαι ἀρκούσιν. Ἐνώπιον τῶν μικρῶν ἀσθενῶν δὲν ὀφείλου ποτε νὰ ὀμιλοῦν περὶ φαρμάκων,

περὶ διαγνώσεως τῶν ἰατρῶν, ἢ καὶ τῶν συμπτωμάτων τῆς ἀσθενείας· διότι τὰ μικρὰ ἀντιλαμβάνονται καὶ ἀτελῶν μόνον φράσεων καὶ ἐξ αὐτῶν πλάττουσι χιμαρικούς φόβους, οἵτινες πολλὰκις χειροτερεύου τὴν ἀσθένειαν αὐτῶν. Ὅταν τὰ παιδία ἀσθενοῦν, ζητοῦσιν ἀδιακόπως νὰ πίνωσιν· εἰς τοιαύτην περίπτωσιν, ἐλαφρὰ λεμονιάδα, διδομένη εἰς αὐτὰ καταπαύει τὴν δίψαν, ἀλλ' ἐπειδὴ προτιμῶσι τὸ ὕδωρ, καλὸν εἶναι νὰ ὑπάρχῃ ἐν τῷ δωματίῳ αὐτῶν μικρὸν ποτήριον, διὰ νὰ μὴ μεταβάλληται ἡ δόσις. Λίαν ἐπιζήμιος εἶναι προσέτι εἰς τὰ ἀσθενῆ παιδία ἡ ἐντελής ἀρνησις ἐκ μέρους τῆς μητρὸς ἢ τῆς νοσοκόμου «Δὲν θὰ πίνῃς», ἐνῶ τούνην τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐπιτρέπει νὰ ἐνθυμηθῇ τις τὰς προτιμήσεις καὶ ὀρέξεις τοῦ παιδίου, ἅς θὰ παρέβλεπεν ἐντελῶς ὅταν εἶναι ὑγιές.

Γενικὸς κανὼν· τὰ παιδία παρασύρονται μᾶλλον ὑπὸ τῶν πραγμάτων, τὰ ὅποια βλέπουν παρὰ ἐξ ἐκείνων τὰ ὅποια γέονται. Ἡ φαντασία καὶ ὁ νοῦς ὑπερτεροῦν εἰς αὐτὰ καὶ ὅταν ἀκόμη εἶναι ὑγιᾶ. Τὰ παιδία ἀποκτῶσι ἀποστροφὴν διὰ διάφορα πράγματα, τὴν ὁποίαν δυνάμεθα νὰ ἐξαλείψωμεν, μεταβάλλουσαι ἢ τὴν θέαν τῶν ἀντικειμένων, ἢ ἀλλάσσοῦσαι τὸ ὄνομα αὐτῶν.

Τὰ ὀρεῖς γέυσεως φαγητᾶ, σπανίως ἀρέσκουν εἰς τὰ παιδία, καὶ δυσκόλως συνοικεῖονται πρὸς αὐτὰ, ἐνῶ εἶναι εὐκολώτατον νὰ δώσωμεν καὶ εἰς τὰ ἀπλούστατα τῶν φαγητῶν ὀρεκτικώτατον ὕψος.

Ἐὰν τὸ παιδίον ἀρνήται νὰ πίνῃ τὸ τίτον του, ἐν ᾧ ὑπάρχει αἷμα ἀπεσταλαγμένον ἐκ τοῦ κρέατος, ἢ τὴν σοῦπαν ἐν ᾗ ἐρρίφθη κρόκος ὠοῦ ὠμοῦ, θὰ κατανηκίσωμεν τὴν ἀντίστασιν αὐτοῦ ἐὰν προτείνωμεν εἰς αὐτὸ τὸν νεωτερισμὸν νὰ τὰ ροφήσῃ διὰ μικροῦ καλαμίου.

Δὲν εἶναι μέγας κόπος νὰ ἐφευρίσκῃ τις διὰ τὰ παιδία μικρὰ τοιαῦτα φαντασιώδη μηχανήματα, ἢ τρόπους ἐνεργείας ἀσυνήθεις, ὅταν πρόκειται τὰ μέσα ταῦτα νὰ συντελέσωσιν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν καὶ ἐπίρρωσιν τοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ παιδός.

Ἀφήγησις μικρᾶς ἱστορίας θὰ ὑπεβοηθήσῃ ἀρκούντως τὸ παιδίον νὰ καταπῇ φάρμακον, ἢ νὰ λάβῃ πλείονα δόσιν τροφῆς, ἢ νὰ ἀρνεῖται μὲν, ἀλλ' ἀπαιτεῖ ἢ κατὰστασις του. Διὰ τῶν τρόπων τούτων ἐκλείπει ὁσημέραι ὁ περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς μέλας κύκλος, καὶ ἡ μήτηρ ἀγάλλεται, βλέπουσα ἀναζωογονούμενον τὸ τέκνον τῆς καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ σπινθηροβολοῦντας καὶ τὴν ὄρεξιν ἐπανερχομένην! Τὰ φαγητὰ παρατίθενται εἰς τὰ ἀσθενῆ παιδία ἐπὶ ὠραίων πινακίων, τὰ ὅποια τὸ θέλγουν, διότι δὲν τὰ ἐγνώριζεν ὅταν ἦτο ὑγιές.

Τὸ ἀναρρωνύον παιδίον ἀηδιάζει ἐκατοντάκις πλειότερον ὅταν ἀσθενῇ διὰ τὰς ἰδίους περιστάσεις, αἵτινες θὰ ἐπαρουσιάζοντο ὅταν ἦτο ὑγιές. Ἐνθυμεῖσθε αὐτὸ καὶ βάζετε πρὸ αὐτοῦ ἀντικείμενα ἀμέμπτου καθαρῆς καὶ ἁγίας.

Dr. Nébo.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Θ. Ι. Πλ. Στενίμαχον. Καλὴ ἐπιστολή σας μετὰ φρ. γρ. 35 ἐλήφθη. Μυρίας καὶ θερμὰς εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα. Γράζομεν.—Καν Εὐ. Σ. Βάρναν. Εἶμαι πολὺ εὐτυχής διότι καὶ πάλιν ἀναλαβάνετε τὴν ἀντιπροσωπείαν μου. Φρ. γρ. 60 ἐλήφθησαν. Συμμορφούμεθα ὀδηγίαις σας.—Καν Μ. Β. Σύρον. Εὐχαριστῶς θὰ σὰς γράψω αὔριον. Γνωρίσατέ μοι διὰ τί προορίζετε τὸ πρὸς μεταφράσιν βιβλίον, ὅπως κάμω κατ' ἄλλο ἐκλογὴν

αὐτοῦ.—Καν Εὐ. Ι. Τοῦρνο—Μαγουρέλιον. Ἡ καλὴ ἐπιστολή σας μετὰ τῶν 50 φρ. ἐλήφθη παρὰ τῆς κ. Α. Ἐλπίου ὅτι θὰ ἔχω εὐχάριστα νὰ σὰς ἀναγγέλω κατ' αὐτάς.—Ἀγνωστον Κ/πολιν. Πιστεύω ὅσα λέγετε, διότι ὁ καιρὸς μοὶ ἐγνώρισε κάλλιον ὠμῶν τὰ ἐν λόγῳ πρόσωπα. Τοιαῦται δημοσιεύσεις ὅμως δι' ἐμοῦ δὲν θὰ γίνων. Ἀποτανήτε ἄλλοῦ. Τὴν ἀγγέλιαν τοῦ βιβλίου ἔλαβον. Δὲν εἶμαι οὔτε δι' αὐτὸ τὸ ἀρμόδιον πρόσωπον πρὸς ἐγγραφήν συνδρομητῶν. Ἀπορῶ μάλιστα διατ' ἀπευθύνετε πρὸς με τὴν μακρὰν αὐτὴν ἐπιστολήν.—Καν Π. Π. Τάνταν. Ἐπιστολήν σας μετὰ χρημάτων ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν.—Δα Α. Κ. Μύτικα. Ἐπιστολή σας μετὰ συνδρομῶν ἐλήφθη. Ἡ κ. Φ. δὲν γράφει διότι τὴν ἀπασχολοῦν νέα εὐχάριστα καθήκοντα. Ἐνυμφεῖται.—Δα Μ. Π. Σύρον. Εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνθουσιώδεις κοίσεις. Ζητούμενη εἰκόνα ἀποσταλῆται. Ἀντίτιμον ἀποσταλέντος βιβλιαρίου Ἐνοποῦλου ἐλήφθη. Γράζω.—Καν Σ. Ν. Δρ. Σύρον. Ἐχετε πολὺ δίκαιον, ἀλλὰ καὶ δὲν ἔχω πολὺ ἄδικον. Μετ' τὴν μετακόμισιν καὶ τὴν νέαν τῶν γραφείων μας ἐγκατάστασιν ἔχασα τόσον καιρὸν, καὶ τὰ γράμματά μου ἀνεκατέστησαν, τόσον ὥστε μόλις τώρα κάθε πρᾶγμα εὑρετὸν τὸν τόπον του καὶ κάθε ἐπιστολὴ ἦλθεν ἡ σειρά. Ἐλήφθη ὅ,τι καὶ ἂν ἐστεύλατε καὶ μὴ ἀνησυχῆτε. Σὰς εὐγνωμονῶ διὰ τὰς ὑπὲρ τῆς Ἐφημερίδος μου εὐγενεῖς ἐνεργείας σας.—Καν Αἰ. Κ. Σάμον. Χρήματα ἐλήφθησαν. Συνδρομὴ Φιλοκάλου Πηνελόπης ἐτησίᾳ φρ. γρ. 10 Καν Π. Π. Ἡράκλειον. Ἡ Ἀθηναῖα δὲν ἐκδίδεται πλέον. Δύο τοιαῦτα περιοδικὰ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ζήσουν. Νομίζω ὅτι μόνον μεταφράσεις τῆς φοιτητικῆς δρσ. Ρ. εἶχε δημοσιεύσει.—Κον Ι. Μ. Μέγα Χωρίον. Ὡς σὰς προέγραφα ὁ ἐν Κ/πόλει ἀνταποκριτὴς μου οὐδὲν ἔλαβε μέχρι σήμερον. Ἡ περιγραφή τῆς ἐξοχῆς σας μετ' ἔκαμε νὰ σας ζηλεύσω καὶ νὰ ἐπιθυμῶ πολλὰ νὰ ζήσω ἐκεῖ. Ποῦ εἰσέρχετε; ἴσως σὰς ἐπισκεφθῶ ἔξωθεν. Γράζω.—Κον Ι. Μ. Συμμορφούμεθα ὀδηγίαις σας.—Δα Εὐ. Μ. Ἰθάκη. Ἐπιστολή σας μετὰ φρ. 70 ἐλήφθη. Ὅσα λάβητε εὐχαριστῶς τὴν φωτ. ἢ μοὶ κάμνετε τὴν τιμὴν νὰ μοὶ ζητήτε. Σὰς εὐγνωμονῶ δι' ὅλον τὸν ἐνθουσιασμόν σας διὰ τὸ ἔργον μου καὶ διὰ τὰς εὐγενεῖς ὑπὲρ αὐτοῦ μερίμνας σας.—Καν Α. Α. Σκύρον. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν.—Καν Κ.Κ. Καβάλλαν. Σὰς εὐγνωμονῶ διὰ τὴν μακρὰν καὶ ὠρασιώδη ἐπιστολήν σας, καὶ διὰ τὰ αἰσθητὰ συμπαθείας, αἵτινα τρέφετε δι' ἐμὲ. Γράζω προσεχέστατα.—Καν Π. Ζ. Ὀλτένιζαν. Αἱ δύο νέαι συνδρομητικαὶ ἐνεργήσαν, Ἀπείρους καὶ θερμότητας εὐχαριστίας.—Δα Π. Μ. Λιβεροῦλ. Ἡ ἐπιστολή σας μετὰ φρ. γρ. 24 ἐλήφθη. Σὰς εὐχαριστῶ θερμῶς. Συμμορφούμεθα ὀδηγίαις σας.—Καν Εὐ. Χ. Newcastle. Ἐλήφθη. Ζητούμενα ἀπεστάλησαν.—Καν Ε. Μ. Βενετταν. Εὐχαριστῶ. Ὅλας τὰς σημειώσεις ταύτας εἶχον λάβει παρὰ τοῦ γραμματ. τῆς ἐκεῖ Ἐθν. Βιβλιοθήκης κ. Μ. κατὰ τὴν ἐκεῖ διαμονήν μου. Καὶ ὁ κ. Σαθ. μετ' εἶχε πολὺ βοηθήσει. Ἐν τούτοις εὐχαριστῶ διὰ προθυμίαν. Συνδρομητικὰ νέα ἐνεγράφη. Φύλλα ἀπεστάλησαν εἰς Τεργέστην.—Κον Στ. Β. Ἀλεξάνδρου. Ἐπισπεύσατε εἰσπράξεις. Ἀναμένω.—

28 LEON TINSEAU 29

ΚΛΕΙΣΤΟΝ ΣΤΟΜΑ

Ὁ Πατρικίος ἐξελεθὼν τοῦ κοιμητηρίου εἶβα ἀνεπαύετο ὁ φίλος του, διηυδύνη πρὸς τὸν σταθμὸν ἀπὸ προηγουμένως δι' ἀπλῆς χειραφίας ἀπεχειρέτησε τὴν νεαρὰν χήραν, ἢν οὐδῶς εἶδε ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ φίλου του. Ἡ δὲ Ρουμανίς, μ' ὄλην τὴν ἀντοχήν τῶν νεύρων τῆς, κατὰ τὴν κηδείαν δὲν ἐπλησίαζε τὸ φέρετρον, χωρὶς νὰ καταληφθῇ ὑπὸ ταραχῆς παραδόξου καὶ ἐπέμενε ἀμέσως νὰ ἐγκαταλείψωσι τὸ Πομεύρας, ἐνῶ ἐξεπληροῦντο αἱ νόμοι διατυπώσεις. Ὁ ἐλαγὲς τις οἱ ἐφοδεῖτο φωνὴν τινα ἐκ τοῦ τάφου ὀμιλοῦσαν αὐτῇ· εἶναι δὲ αἱ ἀραὶ τῶν ζώντων ἠδύνατον νὰ ταραξῶσι τὴν ἡμερίαν τῶν νεκρῶν, ὁ Γοδεφρουᾶ ἤθελε διέλθει πολλὰς δυσχερεῖς στιγμὰς ἐν τῷ τάφῳ του, κατορούμενος ὑπὸ τῆς μητρὸς Σωδάλ. Ἡ Εὐγενία ἀπολέσασα ἐκ τῆς εὐκρινούς θλίψεως, ἢν ἠσθάνθη, πᾶσαν πρωτοβουλίαν, πᾶν ἐνδιαφέρον διὰ τὰ τοῦ βίου, ἀφῆθη νὰ τὴν ὀδηγήσωσιν εἰ, Παρισίους ἄνευ ἀντιρρήσεως. Εἰσελθούσα εἰς τὸ ἐν τῇ ὁδοῦ Βιέννης οἰκημῶ τῆς, ἡ Ρουμανίς ἐκάνονε μετὰ θαυμαστῆς ἀταραξίας τὴν νέαν πορείαν των, καὶ ἐπέδθη μετὰ ζήλου εἰς τὴν διαχείρισιν τῆς περιουσίας τῆς θυγατρὸς τῆς, μηδένα ἐπιφορτίζουσα διὰ τὰς πληρωμὰς καὶ εἰσπράξεις, ἀλλὰ μόνη ἀρκοῦσα εἰς πάντα. Δι' αὐτὴν οὐδέμία μουσικὴ ἦτο ἀρμονικώτερα τοῦ ἤχου τῶν Λουδοβικέων, ὅταν συνέλεγε αὐτὰ εἰς τὰ τοιαῦτα τῶν τραπέζων, ἐπιφύλασσομένη νὰ παραδώσῃ εἰς τοὺς συγγενεῖς τοῦ γαμβροῦ τῆς πάντα ταῦτα, τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἡ Εὐγενία θὰ ἐγένετο πριγκίπισσα.

Καν Μ. Σκ. Ρουστούκιον. Οὐδὲν ἐλήφθη. Σὰς παρακαλῶ μὴ ἀναδέλῃτε.—Κον Β. Στ. Σμόρνην. Χρήματα ἐλήφθησαν.—Κον Α. Μ. Ὀλτένιζαν. Ἀντίτιμον ἀποσταλέσης σειράς γραμματισμῶν ἐλήφθη. Εὐχαριστῶ.—Καν Ν. Δρ. Κάρρον φρ. γρ. 16 ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.—Κον Σ. Γ. Κάρρον. Ἀρχίζω νὰ μὴ ἐννοῶ τί σημαίνει ἡ σιωπὴ σας εἰς τρεῖς ἐπαπειλημένους ἐπιστολάς μου.—Καν Αἰ. Π. Αἰδηψόν. Συνδρομαὶ ἐλήφθησαν. Εὐχαριστῶ.—Κ. Στ. Δ. Μελιγαλά. Συνδρομὴ ἐλήφθη.—Κας Αἰ. Κ. Μασσαλλαν.—Ν. Δ. Λοιδίνον.—Εὐ. Α. Π. Βουκουρέστιον.—Α. Κ. Α. Σύρον.—Δ. Ο. Κούθηρα.—Αἰ. Μ. Κάλυμνον.—Μ. Π. Ἀλεξάνδρου.—Α. Τρ. Σικάγον.—Δ. Δ. Γαστοῦνην.—Ε. Αἰ. Λευκοσίαν.—Α. Π. Α. Σμόρνην.—Αἰ. Π. Αἰδηψόν.—Δ. Ε. Αἴγιον.—Αἰ. Θ. Ὀδησσόν.—Μ. Τρ. Τατρίνιον. Συνδρομαὶ ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.

ΒΙΒΛΙΑ

Ἀκτίες ἐκ τῆς Θεσσαλίας. Παρὰ τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου Φιλαδελφῶς τοῦ γνωστοῦ ἐκ τῶσαν δημοσιεύσεων καὶ συγγραμμάτων του ἀγγέλλεται ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον ἡ ἐκδοσις τῶν εἰς σειράν μελετῶν δημοσιευθεισῶν εἰς τὴν Ἀκρόπολιν ἐντυπώσεσών του ἐκ Θεσσαλίας.

Ἡ μελέτη αὕτη τοῦ κ. Φιλαδελφῶς εἶναι ἀνταξία τῶν ἄλλων ἔργων του, καὶ πολὺ ἐνδιαφέρουσα διὰ πάντα Ἑλληνα, ἰδίᾳ μάλιστα διὰ τοὺς Θεσσαλοὺς. Τὸ ἔργον τιμᾶται φρ. 2 50.

Θρησκευτικαὶ Ὀμιλίαι. Ἐξεδόθη παρὰ τοῦ γνωστοῦ ῥητοροῦ τῆς Ἐκκλησίας κ. Ἰγνατίου Μοσχάκη νέα σειρά τῶν Θρησκευτικῶν αὐτοῦ Ὀμιλιῶν, ἀξία μελέτης παρὰ πάντων ἰδιῶν, ὅσοι δὲν νύτυχθησαν νὰ ἀκούσωσιν τὸν κ. Μοσχάκην ἀγορεύοντα καὶ διδάσκοντα τὴν ἀλήθειαν.

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Γύωρ Γαλλικῆς λαβάντας. Οἰνόπνευμα 90 βαθμῶν 2 λίτρας. Σπίρτο τριανταφύλλου 50 ἐκατόλιτρα. Ἐκχειλίσμα λαβάντας 65 γραμμ.

Ἐν τούτοις ἀπὸ τῆς εἰς Παρισίους ἀφίξεώς τῆς ἡ Εὐγενία ἤρνετο νὰ δεχθῇ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Κεμενέρ, περὶ τοῦ ὀποίου τῆ ὠμίλει ἡ μήτηρ τῆς, ἐξάρουσα τὴν προθυμίαν του τοῦ νὰ τὴν συναντᾷ συνεχῶς καθ' ὅδον καὶ νὰ τὴν ἐρωτᾷ μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος περὶ τῆς Εὐγενίας. Ἀλλ' αὕτη στρέφουσα τὰ νῶτα ἀπῆρχετο καὶ κλεισμένη εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς ἀνέλυτο εἰς δάκρυα, σκεπτομένη ὅτι ἔφερε τὸ πένθος δύο ἀπόντων· τοῦ ἐνὸς ὅστις ἀνεπαύετο εἰς Πομεύρας καὶ τοῦ ἄλλου ὅστις ἐκουσίως εἶχε ταφῆ εἰς τὸ δάσος τοῦ Πελάγγ εἰς Ἀλγερίαν. Ἐνίοτε ἀντήλασσον ἐπιστολάς τινας, ἀλλ' ἡ βραδύτης τοῦ νέου, ὅπως ἀπαντᾷ ἐνέβαινε ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ παύσῃ ἀλληλογραφῶν. Ἰδίως προφανῆς ἦτο στενοχωρία του ὅταν ἔγραφε περὶ τοῦ Γοδεφρουᾶ, ὅπερ ἐνέβαλλεν εἰς σκέψεις τὴν Εὐγενίαν.

Μετὰ τὸ πρῶτον τῆς χηρείας αὐτῆς ἔτος, ἡ Εὐγενία ἐσκέπητο ὅτι ἦτο πλέον καιρὸς ν' ἀποτινάξῃ τὴν νάρκη, ἣτις εἶχε καταλάβει αὐτὴν καὶ ν' ἀντιμετώπιση εὐθαρῶς τὸ μέλλον. Ἡδὴ ἔτρεχε τὸ εἰκοστὸν ἔβδομον ἔτος τῆς ἡλικίας τῆς καὶ ὀλίγαι γυναῖκες εἶχον τὰ χαρίσματα δι' ὧν ἡ φύσις ἐπρόκειτο αὐτὴν Ἀλλ' εἰς τί τῆς ἐχερσίμευεν ἡ καλλονή, ἀπὸ ἡ καρδία τῆς εἶχε τοσοῦτον παραγνωρισθῆ, ἀπὸ ἀπεστρέφετο πλέον τὸν κόσμον καὶ αὐτὴν τὴν παρουσίαν τῆς, ἣτις τῆ ἐπέτρειπε ἀνατοῦ βίον; Ἠρξισε νὰ μὴ ἀγαπᾷ καὶ τὴν μητέρα τῆς καὶ μὴ ἔχη ἐξ ἐνστικτοῦ πλέον ἐπιστολοσύνην εἰς αὐτὴν, ἐνῶ ἐκείνη καθ' ἑαυτὴν ἐκαυχᾶτο ὅτι τὴν ἠπάτα ὡς ἠπάτησεν ὅλον τὸν κόσμον.

Ὁ τύπος αὐτὸς τῆς πενθερᾶς μᾶλλον ἢ τῆς μητρὸς ὑπέμνησεν ἡμέραν τινα εἰς τὴν θυγατέρα τῆς, ὅτι ἦτο ἀναπόσπαστον νὰ παρευρεθῶσιν εἰς Πομεύρας κατὰ τὸ ἐτήσιον μνημόσυνον, ὅπερ ὡς ὀρθόν παρεδέχθη ἡ Εὐγενία, καὶ ἀνεχώρησαν τὴν ἐπαύριον διὰ τὸν πόρον. Οἱ χωρικοὶ συνορθοῦντο κατὰ τὴν ἐπιμνημόσυνον τελετὴν ἐν τῷ ναφ καὶ κατὰ τὴν ἐξοδὸν ὁ πρίγκηψ Κεμενέρ ἀνέμεινε τὴν νεαρὰν γυναῖκα, ἵνα χαιρετήσῃ αὐτὴν ἐδαφίως καὶ σφίγῃ τὴν χεῖρά τῆς. Τούτου γενομένου, ἀνεχώρησε διὰ τὸ Βιαρίτζι, πρὸς ἀπερίγραπτον ἔκπληξιν τῆς μητρὸς Σωδάλ, ἐνῶ ἡ Εὐγενία μυχίως συνεκινήθη διὰ τὴν εὐγενῆ αἰ-

